

sådanne drøftelser gerne have bekræftet, at princippet om lige løn for mænd og kvinder for samme arbejde vil kunne gennemføres ved aftaler mellem arbejdsmarkedets parter.

Vi vil også sætte pris på om muligt på nært hold at kunne følge overvejelserne vedrørende harmonisering af socialforsikringslovgivningen samt vedrørende gennemførelsen af princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed i 2. fase.

3. Danmark accepterer princippet om tjenesteydelse og kapitalens frie bevægelighed og kan også umiddelbart tiltræde de detaljerede regler, som indeholdes i direktivet af 11. maj 1960, undtagen for så vidt angår kapitalbevægelser i form af porteføljeinvesteringer. Vort forbehold vedrørende kapitalbevægelser i denne form skyldes frygt for „hot money“-bevægelser og ønsket om at kunne bevare muligheden for at føre en selvstændig dansk pengepolitik i den overgangsperiode, hvor den økonomiske politik i videre forstand endnu ikke er blevet harmoniseret. En frist på et par år ville føre Danmark igennem den første og vanskelige tilpasningsperiode. I denne periode ville vi føre en liberal politik med hensyn til ansøgninger, forudsat at de pågældende kapitalbevægelser ikke forekom at være af spekulativ karakter.

4. Jeg skal nu vende mig til landbrugssektoren.

Danmark accepterer Romtraktatens målsætninger på landbrugsområdet, som de er indeholdt i art. 38 og 39, samt hovedprincipperne i den fælles landbrugspolitik, således som disse er defineret i art. 40-47, samt de af Rådet truffne beslutninger. Vi har med største interesse gjort os nøje bekendt med den reviderede Mansholtplan og er enige i dennes målsætninger, men vi må erkende, at den vil medføre væsentlige forandringer i det danske landbrugs arbejdsvilkår.

Foreløbig er planen ikke vedtaget, og der knytter sig således fortsat en betydelig usikkerhed til landbrugspolitikken inden for Fællesskabet. Denne usikkerhed er under de foreliggende omstændigheder uundgåelig, men på to punkter, som har øjeblikkelig og direkte betydning, og som ikke behøver at afvente udformningen af den fælles landbrugspolitik, må man fra dansk side lægge vægt på en afklaring i forbindelse med Danmarks tiltræden.

Romtraktatens artikel 45, stk. 1, åbner adgang til for en overgangsperiode at slutte langtidsaftaler og -kontrakter, men begrænser afsluttelsen af sådanne aftaler og kontrakter til den første etape. Da dansk medlemskab næppe vil blive en realitet før efter afslutningen af 1. etape, er det nødvendigt, at Danmark opnår mulighed for uanset den anførte tidsfrist at afslutte sådanne aftaler og kontrakter, og at vore allerede indgåede langtidsaftaler betragtes som afsluttet i overensstemmelse med reglerne i artikel 45, stk. 1.

Selv om Fællesskabet og Storbritannien er Danmarks hovedmarkeder for landbrugsvarer, spiller vor eksport til tredjelande også en betydelig rolle, og det er vor fælles interesse at bevare og udvide denne eksport for at aflaste markedet for landbrugsvarer i Fællesskabet. Denne betydelige eksport, der må konkurrere på verdensmarkedet, vil ikke kunne opretholdes, hvis varerne skal indkøbes til det forhøjede prisniveau for landbrugsvarer, som vil blive resultatet af Danmarks indtræden i Fællesskabet. Der vil derfor være behov for at afhjælpe den heraf følgende nedgang i konkurrenceevnen. Dette problem er som bekendt omhandlet i Romtraktatens artikel 45, stk. 3, for så vidt angår *importerede* råvarer, men disse regler vil ikke i sig selv kunne løse Danmarks vanskeligheder, fordi Danmark normalt i meget høj grad er selvforsynende med korn. Det vil derfor være nødvendigt for at sikre vor eksport til tredjelande at udstrække anvendelsen af de i artikel 45, stk. 3, indeholdte retningslinjer til råvarer *produceret i Danmark*. I den reviderede Mansholtplan forudsiger man at kunne løse et sådant problem ved bistand fra særlige fonds inden for EEC. Da der ikke består nogen sikkerhed for, at denne plan vil blive gennemført i den foreliggende form, må man fra dansk side for ikke at risikere at blive ringere stillet end andre eksportlande inden for Fællesskabet lægge vægt på, at der f. eks. i en særprotokol gives Danmark mulighed for at anvende verdensmarkedsprisen som beregningsgrundlag for de råvarer, der indgår i produktionen af forædlede landbrugsvarer til tredjelande, også hvis råvarerne er produceret i Danmark.

Ud over de her nævnte to konkrete problemer, der direkte vedrører Danmarks stil-